

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 751/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudkyne Marianny Mochnáčovej predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom JUDr. Štefanom Kseňákom, PhD., Advokátska kancelária, Park Angelinum 4, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1388/2012 a jeho uznesením z 13. novembra 2012, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 M Ober 4/2013 a jeho uznesením z 30. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1388/2012 a jeho uznesením z 13. novembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 M Ober 4/2013 a jeho uznesením z 30. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Skutkový stav možno na základe sťažnosti a jej príloh zhrnúť takto:

2.1 Sťažovateľkin otec, ktorý zomrel v roku 2007, uzavrel v roku 2002 zmluvu o pôžičke s [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporujúca veriteľka“), podľa ktorej sa jej zaviazal vrátiť sumu takmer 7 miliónov Sk (230 000 €) s príslušenstvom. Tento záväzok bol uvedený v notárskej zápisnici z 29. mája 2002, v ktorej otec sťažovateľky zároveň súhlasil s jej exekučnou vykonateľnosťou. Kúpnu zmluvou z 23. mája 2002 však otec a matka sťažovateľky previedli na sťažovateľku svoj byt v kat. území [REDAKOVANÉ] v Košiciach za cenu 231 340 Sk (približne 7 700 €) určenú znaleckým posudkom podľa vtedajších predpisov. Vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy bol povolený 28. mája 2002. Sťažovateľka ďalšou kúpnu zmluvou z 13. júna 2002 previedla uvedený byt na tretiu osobu za zhodnú cenu.

2.2 Rozsudkom okresného súdu č. k. 20 C 38/2008-66 (na základe žaloby odporujúcej veriteľky z 22. augusta 2003), ktorý bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 11 Co 141/2011 z 5. októbra 2011, bolo určené, že „*právny úkon neb... (otca sťažovateľky, pozn.) a [REDAKOVANÉ]... (t. j. sťažovateľky, pozn.), ktorým previedol... (otec sťažovateľky, pozn.) spoluvlastnícke právo k nehnuteľnosti... (t. j. bytu, príslúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach, ako aj pozemku, pozn.) na základe kúpnej zmluvy zo dňa 23. 5. 2002, je voči žalobkyni (t. j. odporujúcej veriteľke) právne neúčinný*“. Podľa odôvodnenia oboch rozsudkov súdy dospeli v podstate k záveru, že otec sťažovateľky od odporujúcej veriteľky vylákal pôžičku ešte pred prevodom bytu na sťažovateľku a že exekučne vykonateľnú notársku zápisnicu spísal až vtedy, keď bol povolený vklad do katastra. Otec tým chcel rodinu ochrániť pred

negatívnymi dôsledkami svojich obchodov. Tým podľa súdov zmaril uspokojenie pohľadávky odporujúcej veriteľky. Okolnosť, že sťažovateľka predmetný byt už nevlastní, lebo ho previedla ďalej, podľa súdov nie je podstatná. Dovolanie sťažovateľky proti poslednému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo odmietnuté.

2.3 Na základe toho odporujúca veriteľka podala voči sťažovateľke návrh na vykonanie exekúcie na sumu 73 000 € s príslušenstvom, proti ktorej sa sťažovateľka bránila námietkami, ktoré založila na tom, že

a) konanie o dedičstve po jej otcovi bolo zastavené, lebo nezanechal žiaden majetok, ona teda nič nezdedila, čím je podľa § 470 Občianskeho zákonníka vylúčená jej zodpovednosť za otcove dlhy,

b) nie je zrejmé, ako odporujúca veriteľka dospela k vymáhanej sume 73 000 €, keď sťažovateľka za prevod bytu získala prospech len vo výške približne 7 700 €.

Sťažovateľka zároveň navrhla zastavenie exekúcie pre svoju nemajetnosť a tiež odklad exekúcie.

2.4 Okresný súd napadnutým uznesením, ktoré bolo sťažovateľke doručené 4. decembra 2012, jej námietky i návrh na odklad exekúcie zamietol. V odôvodnení poukázal okrem iného na vyjadrenie odporujúcej veriteľky, podľa ktorej suma 73 000 € je hodnota prevedeného bytu, ako ju odhadli dve košické realitné kancelárie. Podstatu veci potom okresný súd v uznesení zhodnotil takto:

«Súd... zistil, že exekučným titulom je Notárska zápisnica... zo dňa 29. 05. 2002. Predmetom notárskej zápisnice je peňažné plnenie „ktorou sa ukladá dlžníkovi – povinnému (otcovi sťažovateľky, pozn.) vrátiť finančnú čiastku 32.596,43 € s prísl. a pohľadávku vo výške 197.171,88 €. Súčasťou predmetnej notárskej zápisnice je zmluva o pôžičke zo dňa 22. 05. 2002 medzi... (otcom sťažovateľky a odporujúcou veriteľkou, pozn.). Dňa 28. 08. 2007 povinný zomrel a dedičmi sa stali (sťažovateľka, pozn.) a jej sestra... Spolu s exekučným titulom predložila oprávnená aj rozsudok Okresného súdu Košice II..., ktorým bolo určené, že právny úkon... – kúpna zmluva z 23. 05. 2002... je voči oprávnenej neúčinný avšak aj napriek tejto skutočnosti to nezakladá neprípustnosť vykonania exekúcie nakoľko inštitút odporovateľnosti je uplatniteľný aj v exekučnom konaní nakoľko jeho účelom je umožniť oprávnenému, ktorý má voči povinnej dedičke vymáhateľnú pohľadávku,

dosiahnuť uspokojenie tejto pohľadávky z majetku, ktorý ušiel dlžníkovi... (t. j. otcovi sťažovateľky, pozn.) v dôsledku jeho odporovateľného právneho úkonu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, že oprávnená preukázala na základe rozsudku Okresného súdu Košice II..., že právny úkon je voči nej neúčinný predstavuje podklad k tomu, aby sa na základe exekučného titulu Notárska zápisnica... zo dňa 29. 05. 2002 v danom prípade vydaného proti povinnej mohla domáhať exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným (neúčinným) právnym úkonom ušlo z majetku nebohého... (otca sťažovateľky, pozn.) voči povinnej v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Súd záverom dáva do pozornosti judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 M Cdo 5/2008... (nasleduje citácia právnej vety, In: Zo súdnej praxe, roč. 2008, č. 4, s. 124, pozn.).»

2.5 Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu na základe podnetu sťažovateľky mimoriadne dovolanie z 12. septembra 2013 podľa § 243e ods. 1 a § 243f ods. 1 písm. a) a b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Najvyšší súd ako príslušný súd na prerokovanie mimoriadneho dovolania vyslovil názor o prípustnosti mimoriadneho dovolania a napadnuté uznesenie okresného súdu vecne preskúmal, pričom napadnutým uznesením mimoriadne dovolanie zamietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd konštatoval: „Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) prejednal mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky podané v súlade s ust. § 243e ods. 1, v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že nie je opodstatnené.

Mimoriadne dovolanie bolo podané podľa § 243f ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p. z dôvodu, že v konaní došlo k vadám podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci.

Dovolací súd v prvom rade skúmal, či mimoriadne dovolanie je prípustné, resp. či boli splnené zákonom predpokladané predpoklady pre tento mimoriadny opravný prostriedok.

Procesné podmienky mimoriadneho dovolania upravuje § 243e O. s. p. V ustanovení § 243e ods. 1 O. s. p. sú upravené procesné podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Týmito podmienkami sú podnet účastníka, alebo osoby poškodenej, alebo

dotknutej rozhodnutím súdu, zistenie, že právoplatným rozhodnutím bol porušený zákon, podanie si vyžaduje ochrana práv a právom chránených záujmov osôb alebo štátu a nápravu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

V súvislosti s konaním o súlade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa dovolania s ústavou v uznesení sp. zn. PL. US 57/99 vyslovil ústavný súd názor, podľa ktorého mimoriadne dovolanie možno považovať za ďalší opravný prostriedok. Je to však aj napriek tomu dovolanie, ktoré je mimoriadne, výlučne z dôvodu, že na jeho podanie je procesne legitimovaný iba generálny prokurátor a je zásadne obmedzené len na prípady, v ktorých nemožno podať dovolanie účastníkom konania. Pre mimoriadne dovolanie a mimoriadne dovolacie konanie platí tá istá procesná úprava, ako pri dovolaní podanom účastníkom.

Ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je však prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov alebo takéto prostriedky nemala k dispozícii. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje jeho výnimočnosť, v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku. Judikatúra ústavného súdu stabilne zastáva názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia, vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritéria akceptovateľnosti jeho právnej úpravy. Jedným z kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy.

Dovolací súd dospel k názoru, že v danej veci boli splnené predpoklady pre podanie mimoriadneho dovolania, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu, proti ktorému nebolo možné podať riadny /odvolanie/ a ani mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) ako zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu práv osoby na to oprávnenej, pretože takéto prostriedky neboli k dispozícii.

Dovolací súd po tom, ako vyslovil názor o prípustnosti mimoriadneho dovolania, sa zaoberal jeho vecnou stránkou.

Námietky proti exekúcii sú upravené v § 50 exekučného poriadku.

Námietky proti exekúcii predstavujú procesnú obranu povinného proti neprípustnosti exekúcie, ktorých účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od vykonania exekúcie, z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Z tohto vyplýva, že námietky nie sú opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal exekučný titul. Je to procesný prostriedok, ktorým možno vyvolať začiatok incidenčného sporu o prípustnosť exekúcie a smeruje proti exekúcii, nie proti exekučnému titulu, pričom platí koncentračná zásada. Predmetom námietok môžu byť skutočnosti procesného i hmotného práva, ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu. Ak by existovali pred vznikom exekučného titulu, nebolo by možné ich uplatniť, pretože ich relevancia by sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom na exekúciu. Procesné skutočnosti sú okolnosti, ktorých základ spočíva v nedostatku procesných podmienok. Neodstrániteľný nedostatok v procesných podmienkach konania môže viesť k úspešnosti podania námietok a k zastaveniu exekúcie. Hmotnoprávne skutočnosti možno rozdeliť na skutočnosti, ktoré:

- spôsobili zánik vymáhateľného nároku podľa hmotnoprávnych noriem (napr. § 57 ods. 1 písm. f EP), ktoré bránia vymáhateľnosti nároku (napr. dovolanie sa premlčania, absencia listiny podľa § 43 ods. 2 EP, súhlas s odkladom vykonateľnosti),

- inak spôsobujú neprípustnosť exekúcie (napr. sa popiera obsah notárskej zápisnice, exekúcia sa vedie proti dedičom v rozsahu prevyšujúcom ich dedičský podiel...),

- znamenajú námietky, že oprávnení alebo povinní nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule (§ 37 ods. 3 EP).

Ak súd námietkam nevyhoví, povinný nemá možnosť podať odvolanie a zostáva mu len obrana podaním návrhu na zastavenie exekúcie, pretože odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí námietok nie je odvolanie prípustné. Účelom exekučného konania je vykonať exekúciu. V exekučnom konaní sa nerozhoduje o dôvodnosti nároku, ktorý bol predmetom základného konania (resp. vyplýva z notárskej zápisnice). Okolnosti týkajúce sa dôvodnosti takéhoto nároku preto nemožno uplatniť ani ako námietky a ani návrh, aby exekúcia bola vykonaná voči inej osobe, než je ako povinný označený v exekučnom titule. Z Exekučného poriadku vyplýva, že podanie námietok podľa § 50 je jedným z prostriedkov obrany

povinného v exekučnom konaní, nie je to však jediný prostriedok ochrany povinného a navyše ani najúčinnjší prostriedok z dôvodu, že v prípade nevyhovenia námietkam nemožno takéto rozhodnutie napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Rozhodnutie o zamietnutí námietok nadobúda právoplatnosť doručením oprávnenému a povinnému.

Podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka právny úkon, ktorý veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovaným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z úkonu prospech.

Citované ustanovenie umožňuje veriteľovi, aby sa v exekúcii domohol uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky z majetku, ktorý dlžníkovi ušiel v dôsledku jeho odporovateľného právneho úkonu. Výrok rozhodnutia, ktorým súd odporovacej žalobe vyhovel a určil, že voči veriteľovi je dlžníkom urobený právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky neúčinný, zakladá iba právo, aby sa oprávnený (veriteľ) uspokojil aj z majetku toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech a takáto osoba je povinná trpieť exekúciu na jej majetok do výšky získaného majetkového prospechu. V predmetnej veci z majetku dlžníka ušiel trojizbový byt v Košiciach, ktorý bol prevedený na povinnú, teda ušlým majetkom je predmetný byt, resp. jeho trhovacia cena v čase, keď k odporovanému úkonu došlo, pričom tiež to, čo z majetku dlžníka ušlo, nemožno zužovať len na predmet právneho úkonu, ktorý bol vyhlásený za právne neúčinný, ale treba pod ním rozumieť majetkové hodnoty, ktoré z majetku dlžníka ušli. V danej veci bol preukázaný zákonný prechod práva (pred podaním návrhu na exekúciu) na povinnú, pričom samotná exekúcia nie je viazaná na uspokojenie pohľadávky z predaja nehnuteľností, ale k uspokojeniu môže dôjsť aj z iných majetkových hodnôt povinnej. Ak by povinná majetkové hodnoty, ktoré na ňu prešli už nemala, oprávnený má následne nárok na náhradu voči tomu, kto mal z takéhoto úkonu prospech.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i dovolacími dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tiež tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie. Z obsahu podaného mimoriadneho dovolania vyplýva, že bolo podané podľa § 243f ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p. (vady konania podľa § 237 a konanie je postihnuté inou vadou). Súd sa preto zaoberal otázkou, či konanie nebolo postihnuté niektorou z väd podľa § 237 O. s. p. a nezistil, že by konanie bolo

niektorou z týchto väd postihnuté. Dovolací súd tiež skúmal, či v konaní nedošlo k tzv. inej vade, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nezistil ani takúto vadu. Súd prvého stupňa rozhodol uznesením a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. odkazujúc na zákonné dôvody pre zamietnutie námietok.

K námietke vznesenej oprávnenou vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu, dovolací súd poukazuje na Rozvrh práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2013 (i nasledujúce roky) v ktorom bolo stanovené, že v určenom rozsahu o mimoriadnych opravných prostriedkoch v exekučných veciach rozhodujú aj sudcovia obchodného kolégia, teda sú zákonnými sudcami.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd podľa § 243i ods. 2, v spojení s § 243b ods. 1 O. s. p. mimoriadne dovolanie zamietol. “

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vznáša v podstate dva okruhy námietok:

a) napadnuté uznesenie je zmätočné, pretože na jednej strane tvrdí, že sťažovateľka je povinnou z titulu právneho nástupníctva (dedenia) po svojom otcovi, na druhej strane, že titulom nároku odporujúcej veriteľky sú rozsudky, ktorými bolo vyhovené jej odporovacej žalobe; okresný súd sa pritom nijako nezaoberal sťažovateľkinými námietkami, že jej otec zomrel ako nemajetný, preto nemôže zodpovedať za jeho dlhy, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie arbitrárne a porušuje jej základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru;

b) okresný súd nezaujal nijaké stanovisko k jej námietke, že nie je zrejmý základ a spôsob výpočtu vymáhanej sumy 73 000 €. Ak by aj išlo o hodnotu bytu, okresný súd sa nijako nevyrovnal s jej tvrdením, že ona zaň dostala len približne 7 700 €. Okresný súd sa sám hodnotou bytu nijako nezaoberal a sťažovateľka odmieta, že by ju bolo možné určiť len na základe vyjadrení realitných kancelárií, ktoré ho fyzicky neobhliadli, navyše z roku 2009, nie z roku 2002, keď sa tento byt predával. Tým napadnuté uznesenie porušuje okrem už uvedených základných práv aj jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

3.1 Ďalej podľa sťažovateľky je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu svojvoľné a vnútorne protirečivé a nedáva odpovede na zásadné otázky, ktoré z mimoriadneho

dovolania vyplývali. Najzásadnejšou je otázka spôsobu určenia hodnoty toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z majetku dlžníka. Sťažovateľka je presvedčená, že táto hodnota musí byť určená súdom v konaní, v ktorom bude mať právo sa k zistenej hodnote a dokazovaniu na účely jej zistenia vykonaným vyjadriť. Sťažovateľka dôvodí, že najvyšší súd na jednej strane konštatuje, že „v predmetnej veci z majetku dlžníka ušiel trojizbový byt v Košiciach, ktorý bol prevedený na povinnú, teda ušlým majetkom je predmetný byt, resp. jeho trhová cena v čase, keď k odporovanému úkonu došlo“, pričom sa však podľa sťažovateľky vôbec nezaoberá spôsobom, akým cena bytu bola oprávnenou určená, ani tým, že oprávnená pri určení ceny bytu, ktorý z majetku dlžníka ušiel, vychádzala z jeho hodnoty v roku 2009, a nie z trhovej ceny v čase, keď k odporovanému úkonu došlo. Sťažovateľka informovala najvyšší súd o existencii znaleckého posudku vypracovaného v trestnom konaní, ktorý hodnotu bytu na [REDACTED] ulici v čase, kedy k odporovateľnému právnemu úkonu došlo, ocenil na 23 000 eur, čo je o 50 000 eur menej, než čoho sa oprávnená domáha v exekučnom konaní. Podľa sťažovateľky v právnom štáte je celkom neprijateľný stav, aby exekúcia bola vedená na konkrétnu sumu na základe potvrdení realitných kancelárií vydaných na žiadosť oprávneného, a nie na základe rozhodnutia súdu, ktorým by bola určená cena toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z majetku dlžníka.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 MOber 4/2013 a jeho uznesením sp. zn. 3 MOber 4/2013 z 30. marca 2015 a Okresný súd Košice II postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1388/2012 a jeho uznesením sp. zn. 49 Er 1388/2012 z 13.11.2012 porušili základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Mober 4/2013 z 30. marca 2015 a uznesenie Okresného súdu Košice II č. k. 49 Er 1388/2012-44 z 13.11.2012 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Okresný súd Košice II sú povinní zaplatiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia advokátom do 30 dní od právoplatnosti.“

5. Sudca ústavného súdu Ladislav Orosz bol uznesením č. k. III. ÚS 599/2016-6 z 13. septembra 2016 vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 9870/2015, preto podľa čl. II bodu 4 v spojení s čl. III bodom 1 platného rozvrhu práce je príslušným na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľky II. senát ústavného súdu v zložení Lajos Mészáros - predseda senátu, a sudkyne Ľudmila Gajdošíková a Marianna Mochnáčová.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K namietanému porušeniu ústavných práv napadnutým uznesením okresného súdu

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

7.1 Z princípu subsidiarity vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

7.2 Generálny prokurátor podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu na základe podnetu sťažovateľky mimoriadne dovolanie z 12. septembra 2013 podľa § 243e ods. 1 a § 243f ods. 1 písm. a), b) OSP. Najvyšší súd ako príslušný súd na prerokovanie mimoriadneho dovolania vyslovil názor o prípustnosti mimoriadneho dovolania a napadnuté uznesenie okresného súdu vecne preskúmal, pričom uznesením sp. zn. 3 M Ober 4/2013 z 30. marca 2015 mimoriadne dovolanie zamietol.

7.3 Tým, že najvyšší súd vyslovil názor o prípustnosti mimoriadneho dovolania a napadnuté uznesenie okresného súdu vecne preskúmal, pričom zároveň obsah výhrad vznesených generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní v značnej časti reprodukuje sťažovateľka (okrem iného – pozri nižšie bod 10.1) aj pred ústavným súdom, sťažovateľke sa dostalo efektívneho právneho prostriedku nápravy proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, a teda nie je v zmysle ústavy a zákona o ústavnom súde daná právomoc na preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu ústavným súdom, keďže preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu ústavným súdom bolo v tomto prípade možné iba

subsidiárne, teda ak by o ochrane sťažovateľkiných základných práv a slobôd nerozhodoval iný súd, povedané rečou zákona o ústavnom súde konanie o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavným súdom nie je prípustné pre nedostatok právomoci.

Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

7.4 Tam, kde sťažovateľkine námietky proti napadnutému uzneseniu okresného súdu idú nad rámec námietok vyslovených generálnym prokurátorom, resp. tam, kde najvyšší súd nezaujal (nemohol zaujať – pozri nižšie bod 10.2) stanovisko k ostatným námietkam sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu okresného súdu (pozri nižšie body 10 až 10.2), ústavný súd preskúmal (pozri nižšie bod 12 a nasl.) napadnuté uznesenie okresného súdu z hľadiska potenciality porušenia ústavných práv sťažovateľky.

K namietanému porušeniu ústavných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

8. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľky a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľky, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery najvyššieho súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

9. Keďže najvyšší súd meritórne preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní, nemožno opomenúť recentnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) v otázkach možnosti zásahu vnútroštátnych súdov zmluvných štátov dohovorom do právoplatne skončených vecí prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku typu mimoriadneho dovolania.

9.1 Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane konštatoval porušenie čl. 6 dohovorom v prípadoch, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo výlučne z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci

oproti právnomu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (porov. Roseltrans v. Rusko z roku 2005). Európsky súd pre ľudské práva akcentoval, že v záujme právnej istoty by právoplatné súdne rozhodnutia mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd, t. j. právoplatnosť rozhodnutia súdu môže byť prelomená len výnimočne a výlučne iba na účely zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov a napravenia „*väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém*“, nie však z dôvodu právnej čistoty alebo iného právneho názoru. Zmienené predpoklady prípustnosti mimoriadneho dovolania ESĽP zdôraznil v rozhodnutiach z 9. 6. 2015 vo veciach: DRAFT-OVA, a. s. v. Slovenská republika, PSMA, s. r. o. v. Slovenská republika a COMPCAR, s. r. o. v. Slovenská republika. Európsky súd pre ľudské práva v postulovaných rozhodnutiach vyslovil názor, že ak konajúci súd nezistí žiadne „*ostatné a presvedčivé okolnosti*“, ktoré by odôvodňovali výnimku z princípu právnej istoty, v zmysle ktorého sa vyžaduje nezrušiteľnosť súdnych rozhodnutí v súkromnoprávných sporoch, nemožno takýto mimoriadny opravný prostriedok použiť.

10. Otázkou zásadného významu v sťažovateľkinej veci mohla byť otázka, či je možné viesť exekúciu proti sťažovateľke ako povinnej v prípade, že právnym titulom na vedenie exekúcie je notárska zápisnica, predmetom ktorej je peňažné plnenie tretej osoby (dlžníka) v prospech veriteľky, pričom veriteľka sa domáha v exekúcii uspokojenia z majetku sťažovateľky práve preto, že okresný súd vyhovel odporovacej žalobe veriteľky a rozhodol, že voči veriteľke je dlžníkom urobený právny úkon medzi ním a sťažovateľkou, ktorý ukracuje uspokojenie veriteľkinej vymáhateľnej pohľadávky, neúčinný. Inak povedané, otázkou zásadného právneho významu bolo, či právoplatné rozhodnutie okresného súdu o odporovateľnosti právneho úkonu zakladá právo, aby sa oprávnený (veriteľka) uspokojil aj z majetku toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech (t. j. sťažovateľka), a takáto osoba je povinná trpieť exekúciu na jej majetok do výšky získaného majetkového prospechu.

10.1 K tejto otázke na podporu argumentácie možno poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo 364/2002 z 27. novembra 2002, ktorý uviedol: «*Institut odporovatelnosti slouží potřebám exekučního řízení, neboť jeho účelem je*

umožnit věřiteli, který má vůči dlužníku vymahatelnou pohledávku, domoci se v exekuci uspokojení této pohledávky z majetku (věcí, práv nebo jiných majetkových hodnot), který ušel dlužníku v důsledku jeho odporovatelného právního úkonu. Rozhodnutí, jímž soud odpůří žalobě vyhověl, tj. určil, že vůči žalujícímu věřiteli je dlužníkem učiněný právní úkon, jenž zkracuje uspokojení jeho vymahatelné pohledávky, neúčinný, je nezbytným podkladem k tomu, aby se věřitel na základě titulu způsobilého k výkonu rozhodnutí (exekučního titulu), vydaného proti dlužníku, mohl domáhat nařízení výkonu rozhodnutí postižením toho, co odporovatelným (neúčinným) právním úkonem ušlo z dlužníkovy majetku; již z toho vyplývá, že návrh na nařízení výkonu rozhodnutí v takovém případě směřuje nikoliv proti dlužníku – osobě podle exekučního titulu zavázané, nýbrž proti tomu, s nímž nebo v jehož prospěch dlužník právní úkon učinil (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 2 Cdo 1703/96, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 4/2000 pod č. 26, a odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 1999, sp. zn. 31 Cdo 1704/98, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 4/2000 pod č. 27).

Je-li navrhován výkon rozhodnutí ukládajícího zaplacení peněžité částky prodejem nemovitostí (§ 258 odst. 1 o.s.ř.), nepřipadá v úvahu vést řízení o výkon s dlužníkem již proto, že nemovitosti nejsou v jeho vlastnictví (srov. § 335 odst. 1 o.s.ř.). Vyslovení odporovatelnosti totiž znamená – z hlediska hmotného práva – nastolení tzv. relativní neúčinnosti právního úkonu; jí se rozumí stav, kdy právní úkon zůstává platným právním úkonem, který vyvolal všechny předvídané právní následky (např. převod vlastnictví k věci), a pouze v poměru mezi věřitelem a osobou, která od dlužníka nabyla majetek, se na tento právní vztah hledí, jako kdyby k právnímu úkonu nedošlo (a jeho účinky – toliko v tomto vztahu – nenastaly).

Vysvětlení podstaty institutu odporovatelnosti dovoluje uzavřít, že pasivně věcně legitimován v řízení o výkon rozhodnutí je ten, kdo na základě právního úkonu, který byl rozhodnutím soudu ve smyslu § 42a obč. zák. prohlášen neúčinným (zde darovací smlouvy), nabyl od dlužníka (osoby, již podkladové rozhodnutí ukládá povinnost plnit) návrhem na nařízení výkonu rozhodnutí postižený majetek; současně vyvrací, vzhledem k zachování účinků, které hmotné právo s takovým právním úkonem spojuje, i námitku dovolatele (který

zaměňuje neúčinnost s neplatností), podle níž „na základě neúčinné darovací smlouvy nemohlo přejít vlastnické právo“ k nemovitostem.»

10.2 A teda ak bolo právoplatným súdnym rozhodnutím určené, že právny úkon medzi dlžníkom a sťažovateľkou je právne neúčinný (tzv. relatívna neúčinnosť právneho úkonu), a teda v pomere medzi veriteľkou a sťažovateľkou, ktorá nadobudla majetok od dlžníka na základe veriteľkou úspešne odporovaného právneho úkonu, sa na tento právny vzťah hľadí, akoby k právnemu úkonu nedošlo, potom pasívne legitimovanou v exekučnom konaní je sťažovateľka, ktorá na základe právneho úkonu súdom právoplatne vyhláseného za neúčinný (v tomto prípade kúpnej zmluvy) nadobudla nehnuteľnosť od veriteľkinho dlžníka (t. j. od jej otca). Nutné je zároveň podotknúť, že následný právny úkon medzi sťažovateľkou a treťou osobou spočívajúci v prevedení vlastnickeho práva k nehnuteľnosti, ktorej prvotný predaj bol predmetom veriteľkou úspešne odporovaného právneho úkonu, nebol vyhlásený súdnym rozhodnutím za neúčinný, resp. nebola voči nemu podaná odporovacia žaloba. Jediným právoplatným rozhodnutím súdu o odporovateľnosti právneho úkonu tak zostáva rozsudok okresného súdu č. k. 20 C 38/2008-66, ktorý bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu o právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy medzi sťažovateľkou a jej otcom, na základe ktorej došlo k prevodu trojizbového bytu v Košiciach na sťažovateľku.

10.3 Pokiaľ sťažovateľka namieta, že jej otec zomrel ako nemajetný, preto nemôže zodpovedať za jeho dlhy, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka je v exekučnom konaní pasívne legitimovaná ako povinná nie z dôvodu prechodu práv a povinností (dlhov) na sťažovateľku z titulu dedenia po poručiťovi (otcovi), ale z titulu veriteľkou úspešne odporovaného právneho úkonu uzatvoreného medzi ňou a dlžníkom (jej otcom). Pasívna legitimácia sťažovateľky teda nemá korene v dedičskom práve, ale v práve záväzkovom.

10.4 Uvedené vedie ústavný súd ku konštatovaniu, že závery okresného súdu a najvyššieho súdu k otázke pasívnej legitimácie sťažovateľky ako povinnej v exekučnom konaní na základe návrhu odporujúcej veriteľky na vykonanie exekúcie sú ústavne udržateľné a korektné, nie sú arbitrárne a nemožno dospieť k záveru, že najvyšší súd mal na

pôdoryse konania o mimoriadnom dovolaní dospieť k inému právnenmu záveru o už popísanej otázke zásadného významu vyskytujúcej sa v exekučnom konaní.

11. K otázke výšky exekvovanej sumy ústavný súd uvádza, že ide o otázku posúdenia toho, čo odporovaným právnenm úkonom ušlo z dlžníkovho majetku v prospech sťažovateľky. Otázka „čo“ je zodpovedaná odpoveďou, že išlo o trojizbový byt v Košiciach. Určenie hodnoty tejto nehnuteľnosti je otázkou, ktorá vyvstáva v konkrétnom prípade exekúcie vedenej na majetok sťažovateľky a nemožno túto otázku považovať za otázku takého právneho významu pre právny poriadok, ktorá by odôvodňovala zásah najvyššieho súdu do právnej istoty nastolenej právoplatným napadnutým uznesením okresného súdu cestou rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní.

11.1 Navyše takto položená otázka sa ani nevyskytla v podanom mimoriadnom dovolaní, keďže generálny prokurátor namietal, že z výroku rozsudku okresného súdu nie je zrejmá hodnota majetku dlžníka, ktorý ušiel z majetku dlžníka odporovateľným právnenm úkonom, avšak nenamietal spôsob jej určenia, resp. konkrétnu hodnotu, pričom sťažovateľka napadla v sťažnosti práve konkrétnu hodnotu nehnuteľnosti, resp. spôsob jej určenia [sťažovateľka tvrdí, že hodnota nehnuteľnosti zodpovedá finančnej čiastke, za ktorú nehnuteľnosť od dlžníka kúpila, a preto je hodnota majetku, ktorý ušiel z majetku dlžníka, vo výške 7 700 eur; naopak, odporujúca veriteľka poukázala na stanoviská dvoch realitných kancelárií týkajúce sa ceny dotknutej nehnuteľnosti a poukázala na ceny nehnuteľností za m² stanovené Národnou bankou Slovenska za prvý štvrtrok 2002 (t. j. obdobie, kedy došlo k uzatvoreniu odporovateľného právneho úkonu) v prípadoch, že nie je možné určiť cenu nehnuteľnosti, a na zákonný úrok z omeškania za obdobie máj 2002 až marec 2012].

11.2 Ak teda najvyšší súd pri meritórnom preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu nepristúpil k jeho zrušeniu na základe potenciálne vysloveného odchylného právneho názoru od okresného súdu na otázku hodnoty majetku, ktorý ušiel z majetku dlžníka na základe odporovateľného právneho úkonu (a teda v konečnom dôsledku otázku exekvovanej finančnej čiastky), konal v súlade s požiadavkami právnej istoty (a v súlade s judikatúrou ESĽP) založenej právoplatným napadnutým uznesením okresného súdu, keďže nešlo o otázku zásadného právneho významu, ktorá by bez ohľadu na jej potenciálne

posúdenie najvyšším súdom zakladala ústavne udržateľný dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu najvyšším súdom prostredníctvom rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní.

12. Ústavný súd na základe uvedených konklúzií odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť, keďže ani prijatie sťažnosti na ďalšie konanie v tejto časti by nevedlo k možnosti konštatovať porušenie označených ústavných práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

K otázke výšky vymáhaného nároku odporujúcou veriteľkou

13. Prezentované závery však generujú skutočnosť, že na otázku určenia hodnoty dotknutej nehnuteľnosti a výšky exekvovanej finančnej čiastky na návrh odporujúcej veriteľky mal dať odpoveď na základe námietok vznesených sťažovateľkou primárne okresný súd.

13.1 Tu sa ústavný súd vracia k odkazu z bodu 6.5 tohto uznesenia a je nútený bližšie zhodnotiť závery okresného súdu k námietkam sťažovateľky, že nie je možné zistiť, na základe čoho dospela veriteľka (oprávnená) k sume 73 000 eur, ktorých sa domáha pomocou exekúcie od sťažovateľky.

13.2 Pravdou je, že okresný súd v napadnutom uznesení iba v rámci rekapitulácie skutkového stavu odkázal na vyjadrenia dvoch realitných kancelárií v otázke určenia majetkovej hodnoty, ktorá ušla z majetku dlžníka. Nijako inak sa nevysporiadal s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa určenia hodnoty majetku (t. j. ceny trojizbového bytu v Košiciach), ktorý ušiel z majetku dlžníka. Navyše vyjadrenia dvoch realitných kancelárií nehovoria o tom, v akom období posudzovali realitné kancelárie cenu danej nehnuteľnosti (či v čase, keď došlo k odporovateľnému právnomu úkonu, alebo v čase konania okresného súdu, či v čase začatia exekúcie).

13.3 Akokoľvek, ústavný súd hľadá na vec prizmou právnej istoty a vlastnou činnosťou zistil, že podľa údajov Národnej banky Slovenska bola (v roku, keď došlo k uzatvoreniu odporovateľného právneho úkonu) bola cena nehnuteľností na bývanie za m²

v roku 2002 v Košickom kraji 462 eur (dostupné na: <http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/vybrane-makroekonomicke-ukazovatele/ceny-nehnutelnosti-na-byvanie/ceny-nehnutelnosti-na-byvanie-podla-krajov>). Podľa kúpnej zmluvy z 23. mája 2002 a znaleckého posudku z 22. mája 2002 (ktoré sťažovateľka priložila k sťažnosti) je výmera trojizbového bytu v Košiciach, ktorý ušiel z majetku dlžníka v prospech sťažovateľky na základe odporovateľného právneho úkonu, 68,68 m². Cena tejto nehnuteľnosti v roku 2002 tak bola cca 31 716 eur. V období od 27. apríla 2002 do 29. októbra 2002 (t. j. v čase uzatvorenia odporovateľného právneho úkonu) boli úroky z omeškania vo výške 16,5 %. Výška exekvovanej čiastky (hodnota nehnuteľnosti z mája 2002 + úroky z omeškania) tak mohla byť v máji 2012 (t. j. po 10 rokoch od uzatvorenia odporovateľného právneho úkonu a v čase vydania upovedomenia o začatí exekúcie z 21. mája 2012) cca 84 000 eur (samozrejme, konečná trhovú cenu dotknutej nehnuteľnosti v roku 2002 závisela aj od stavu nehnuteľnosti, lokality, započítaných investícií a ďalších premenných, ktoré nie je možné na tomto mieste bližšie skúmať a započítavať, a preto konečný odporujúcou veriteľskou vymáhaný nárok v máji 2012 mohol byť menší alebo väčší).

13.4 Vymáhaný nárok oprávnenej odporujúcej veriteľky tak nemožno považovať za nespravodlivý alebo nezakladajúci sa na skutočnom a predovšetkým právnom stave. Hoc okresný súd nedal na túto zásadnú otázku (určenie hodnoty majetku, ktorý ušiel z majetku dlžníka v čase uzatvorenia odporovateľného právneho úkonu a výšku vymáhateľného nároku odporujúcej veriteľky v máji 2012) v napadnutom uznesení adekvátnu odpoveď, ústavný súd vzhľadom na zistené skutočnosti a ustálený právny stav a v záujme ochrany právnej istoty v predmetnom súkromnoprávnom vzťahu nepristúpil k prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie, keďže potenciálne zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie by v konečnom dôsledku vzhľadom na skutkový a právny stav neprinieslo zvrátenie veci v prospech sťažovateľky a hmotnoprávna i procesná pozícia sťažovateľky ako povinnej v exekučnom konaní by sa nemenila.

14. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016